

[Rager.]

pege paa ret mange Udgifter, som det ærede Medlem ikke har været med til at skaffe os. Jeg tror endogsaa at vide, at det ærede Medlem er en af de faa inden for sit Parti, der er villige til stadig at hænge os et Teater om Halsen, og i saa Fald er det ærede Medlem virkelig en af dem, der mindst af alle har Grund til her at beklage sig. Jeg vil sige til det ærede Medlem: Naar man selv bor i en Størekasse, skal man være meget forsigtig med at begegne andres Rede paa den Maade.

I øvrigt har jo de to foregaaende Talere været i meget høj Grad storpolitisk og storøkonomisk indstillede. Jeg skal ikke søge at følge dem. Til den sidste ærede Taler kunde jeg maaske have Lyst til at sige, at selv om de fede Ord ikke er rationerede, kunde man godt spare lidt paa det fede Flæsk, for det var efter min Mening en Tale, som, selv om den for Taleren i Øjeblikket staaer som evig Sandhed, hurtig vil vise sig kun at have indeholdt en Række ligegyldige Bemærkninger. Vi staaer os ikke ved herfra at prædike en saa dyb Pessimisme som den, det ærede Medlem prædikede, end ikke, naar man tror at gøre det som Modvægt mod en fra den anden Side prædiket Optimisme, som man selv har ment var for stærk.

Jeg vil gerne have Lov til med Hensyn til disse Love at sige, at naar vi forvort Vedkommende gaar med til en Forlængelse bl. a. af en Række af de Beskyttelsessatser, som findes i dette Forslag, er det ud fra en Betragtning af de forudgaaende politiske Begivenheder, som i sin Tid affødte, at disse Beskyttelsessatser blev indført. Men det er fra min Side ogsaa med en udtrykkelig Pointering af de Udtalelser, som jeg fremsatte, da vi i sin Tid gik med til Indførelsen af disse Satser som et Led i et Forlig, nemlig, at naar de ikke længere tiltrænges af statsfinansielle Grunde, vil de ikke kunne paaregnes opretholdt fra vor Side af beskyttelsesmæssige Grunde, saaledes altsaa, at ingen Virksomhed, der vokser op, senere under Henvisning til disse Satser med nogen som helst moralsk Ret vil kunne møde op over forvort Parti og kræve dem forlænget! Jeg har sagt det før, og jeg har her gentaget det saa stærkt og saa absolut, som jeg kan gøre det.

Op dernæst vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, at hvis det er muligt at undgaa disse midlertidige Toldforhøjelser, er jeg meget villig til det, hvis der kan paapeges en Vej dertil, om

hvilken der kan opnaas Enighed. Men det forekommer mig, at der kun er een Vej, og det er de direkte Skatters Vej, og jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem Hr. Himmelstrup: kan vi finde hinanden? lad os i hvert Fald høre et Tilbud, lad os høre, hvilke direkte Skatter det ærede Medlem kunde tænke sig. De sidste Gange, hvor direkte Skatter har været foreslaaet af Regeringen, og særlig direkte Skatter, der lagde Skattebyrden der, hvor Bæreevnen var, da var det ganske andre Klange, der lød, end just den, at man var indforstaaet med en Forhandling paa dette Grundlag; og det skal være sagt til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup og til enhver anden, der i Øjeblikket vil tage Penge væk fra Statskassen ved at foreslaa at udelade Dele af dette Forslag, at i saa Fald maa og skal Dækning anvises. (Prieme: Kunde man ikke prøve at spare?). Det ærede Medlem Hr. Prieme kan høre efter, saa vil han lære meget. Man kan nemlig ikke komme her nu og sige: dette kommer os overraskende! Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup bebrejder i denne Forbindelse den højtærede Finansminister den sene Fremkomst af Forslaget: at nu kan der ikke blive Lejlighed til at forhandle om Orden og Regler. Ja, men det ærede Medlem Hr. Himmelstrup vidste jo, at alt dette kom. Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup kunde jo have begyndt med sine smaa Forarbejder. Det kunde det ærede Medlem have gjort, og det kunde alle de have gjort, der nu siger: kan vi ikke spare? eller: kan vi ikke indføre fuld Grundskyld inden i Morgen? eller: kan vi ikke dette eller hint? For ikke en eneste af disse Spørgere kommer dette Forslag overraskende. Situationen laa der i Forvejen, og det kan ikke nytte 3 Uger før at komme og rejse Krav om det ene og det andet; det skulde have været gjort ved Finanslovens første Behandling, da havde Tiden været. Det forekommer mig at være ganske plausibelt, at den højtærede Finansminister har villet se Tiden an saa længe som muligt, inden disse Forslag kom frem, men enhver Mirakeldoktor har haft Lejlighed til at kvaksalverere i Forvejen i lige saa høj Grad, han vilde. Ethvert af de ærede Medlemmer havde jo Mulighed for at tage Initiativet; det sørgelige er bare, at vi ser aldrig dette Initiativ taget. Vi faar læst nogle Programmer op en Gang imellem, nogle Programmer, som bærer Mærke af, at Tidens Tand har gnavet lidt paa dem, at man ikke rigtig har forstaaet, saaledes som jeg paaviste overfor det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen for kort Tid siden, at